



KAUPUNGIT POLITIIKASSA?

Mari Vaattovaara

Anssi Joutsiniemi

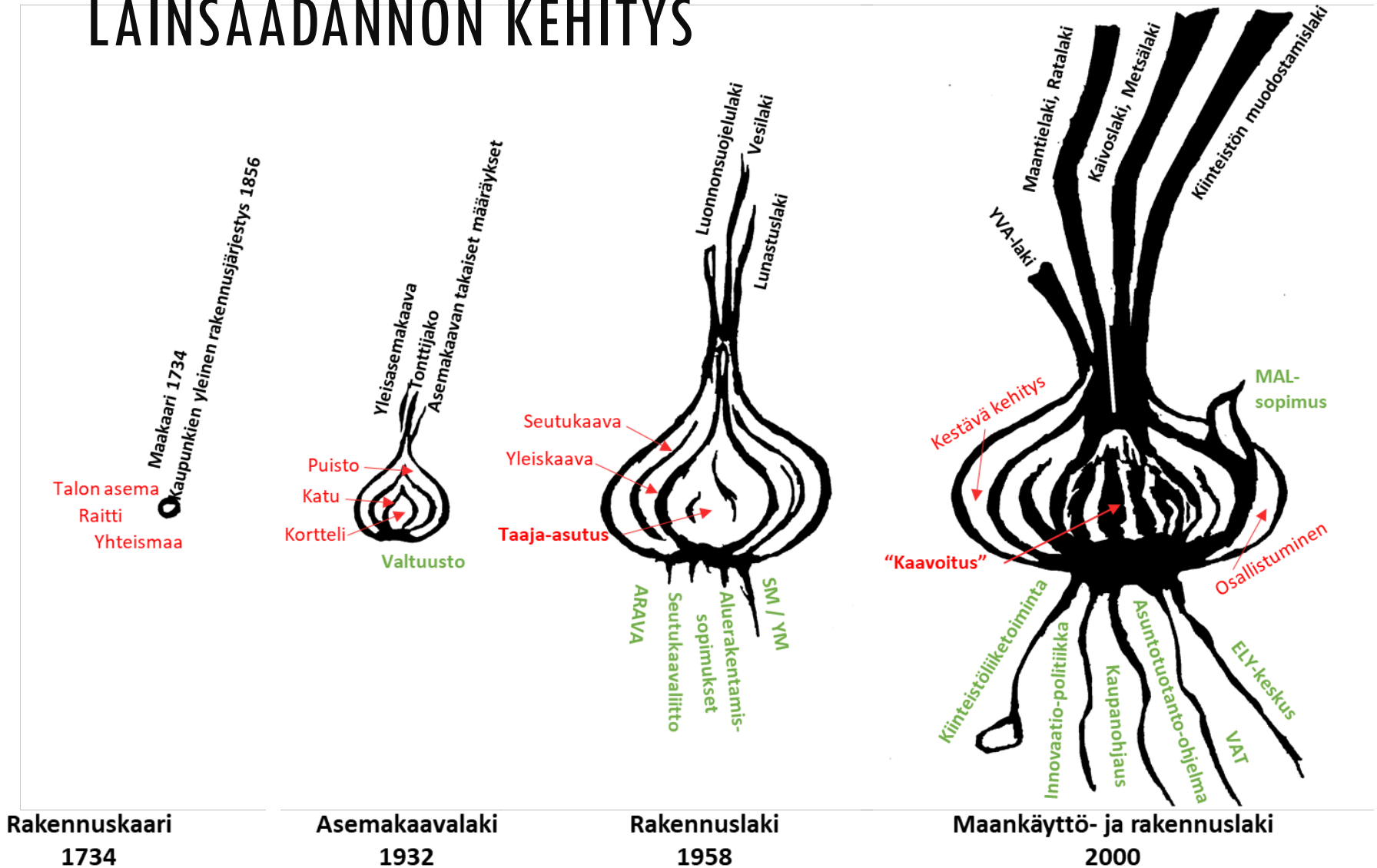
Jenni Airaksinen

Markku Wilenius

PAMFLETISSA VÄITÄMME, ETTÄ

- 1) Kaupunki on kadonnut olemattomiin
- 2) Kokonaiskuvan ja selkeiden tavoitteiden puuttumisen vuoksi kansallisessa kaupunkikeskustelussa ylikorostuvat hallinnolliset ja poliittiset jaot. Nämä muodostavat mielekkään hahmon sijaan institutionaalisen hyhmän.
- 3) Tavoitteiden ja keinojen rajan hämärtyminen on keskeinen osa nykytoiminnan ongelmallisuutta.
- 4) Kaupungistuminen tarvitsee tuekseen kaupunkipolitiikkaa, joka tuo mukanaan keskeisenä vaateena kaupunkien fyysisen, sosiaalisen ja lainsäädännöllisen olemuksen tunnistamisen ja nykytilanteen arvion.

LAINSÄÄDÄNNÖN KEHITYS



KAUPUNKI LIUDENTUU

” Kaupungin käsitteeseen on historiallisesti kytketty erinäisiä oikeuksia, mutta kehitys on kulkenut selvästi voimakkaammin kohti yhtä ja yhtenäistä kuntakäsitystä ja lainsäädäntöä. 1976 kunnallislaki oli kuntien hallinnon ja toiminnan yhtenäisyyttä korostava laki, joka parhaiten heijasti sotien jälkeisten vuosikymmenten ajan hyvinvointiyhteiskunnan rakentamisen ajan tasavertaisuuden ja yhtenäistämisen ideologiaa.

Lopullisesti kaupunki erityisenä kuntamuotona poistui vuoden 1995 kuntalaissa, jonka jälkeen Suomessa kaupungeilla ei ole enää edes teoreettista erityisasemaa muihin kuntiin nähden. 90-luvulta eteenpäin kaupungeilla ei myöskään ole ollut omaa, institutionalisoitunutta edunvalvontaansa.

”

HYVINVOINTIYHTENÄISKUNTA JA HYHMÄ

” Koko itsenäistymisen jälkeistä ajanjaksoa on määrittänyt kaupunkien erityisyyden asteittainen häivyttäminen kansallisvaltion tavoitteiden ja yleisemmin määritettävissä olevan paikallisen itsehallinnon tieltä. Matka on erilaisten vaiheiden kautta kulkenut kohti yhtenäistä hyvinvointikuntaa: hyvinvointiyhtenäiskuntaa.

Samanaikaiset edunvalvontamuutokset ovat vieneet kaupunkien kehityksen marginaaliin, jossa on kehitetty erilaisia verkostomaisia, omaehtoisia, väliaikaisia ja epämääräisiä kumppanuuksia, joista on muotoutunut selkeän hahmon sijaan HYHMÄ, joka on kiireinen, asiantunteva, mutta vailla yhteistä tavoitetta ja vahvaa institutionaalista statusta ja jonka varsinainen merkitys esimerkiksi sektoripolitiikan suuntaamisessa ei ole ollut riittävän vahva. Kaupunkeja ei ole nähty kansallisina resursseina, vaan ohjattavina objekteina, jollaisiksi ne taipuvat huonosti.

”

KEHITYKSEN OHJAAMINEN KÄY VAATIVAMMAKSI

Hallintomme koostuu kerroksista, joissa byrokraattis-legalistisen selkärangan päälle on rakentunut joukko päivänpoliittisia pyrkimyksiä, markkinaehtoisia käytäntöjä sekä verkostoja, joilla kaikilla on oma toimintalogiikkansa.

Ymmärrämme, että kerrostuneisuus on rakentunut julkisen hallinnon muutostarpeesta, mutta perinteisen, jäljitettävän toiminnan tilalle on myös saatu paljon muuta: väljä poliittinen keskustelu, monimutkaistuvat prosessit ja päätösten perusteiden jäljitettävyyden katoaminen.

-> erinomainen kasvualusta hyhmälle -> vaikeutti myös omaa työtämme

TEESIT

- TEESI I** **IHMISELLE IHANA KAUPUNKI**
-LAADULLISET MÄÄREET JA TAVOITTEIDEN
TOTEUTUMISEN SEURANTA
- TEESI II** **PALAUTETAAN KAUPUNKIOIKEUDET JA NIIHIN LIITTYVÄT**
VELVOLLISUUDET
- KAUPUNKIEN ERITYISPIIRTEET HUOMIOIDEN
- TEESI III** **KAUPUNKIPOLITIIKKA TULEVAISUUDEN SUUNNAN**
ANTAJANA JA POIKKISEKTORAALISENA
TOIMINTATAPANA
- ILMIÖISTÄ KÄSIN

” Emme ehdota lisää kumppanuutta, yhteistyötä emmekä uutta ministeriötä – vaan toimintamallia, joka kykenee vastaamaan kaupungistumisen haasteeseen tuottaen tietoa nykytilasta, kyeten integroimaan ja hyväksymään myös erilaisia maailmankatsomuksia (päivän/sektoripolitiikkoja) ja tältä perustalta sopimaan konkreettisista tavoitteista ja niihin kohdistuvasta seurannasta.

”



KIITOS



@AiraksinenJenni
jenni.airaksinen@tuni.fi